

Mogador oroszlánja

*fine
selection*

JULIA DROSTEN

JULIA DROSTEN

Mogador oroszlánja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ RÉSZ

Az Atlanti-óceán kék gyöngyszeme
1835-től 1840-ig

*Nem sújt le ártás, csak Allah engedelmével. S ki hiszi Allahot,
hát Ő vezeti annak szívét. S Allah a mindenek Tudója.*

– Korán¹

---

¹ 64. Szura, A józanlátás, Mekkai kinyilatkoztatás. (ford.: Mihálffy Balázs)

ELSŐ FEJEZET

London, 1835 júniusa

– HOL VAN AZ APÁM?

A tizenöt alkalmazottnak, akik a Spencer & Fia Hajózási Társaság irodájában épp ebédszünetet tartottak, a meglepetéstől majdnem a torkán akadt a falat.

Sibylla Spencer állt szemlátomást kifulladásra az ajtóban, a mellkasához szorított egy borítékot, és egyikükről a másikukra pillantott. A főnök huszonhárom éves lánya rendszerint csak évente egyszer látogatott el a hajózási társasághoz, méghozzá a mostohaanyjával együtt, mikor a munkatársaknak kiosztották a karácsonyi ajándékaikat.

De most nem karácsony volt, hanem június. És ha Sibylla bejelentés nélkül, teljesen magánkívül, és nyilvánvalóan kíséret nélkül bukkan fel a londoni kikötő durva, férfias világában, az nem jelenthet semmi jót. Mindenesetre Mr. Donovan, a hajózási társaság főkönyvelője ettől tartott. Tétovázva lépett elő a pultja mögül.

– Az apja a raktárépületben van a dokktársaság közgyűlésén, Miss Spencer. Legkésőbb fél óra múlva vissza kell érnie. Meg szeretné várni?

Peter! – intett az egyik írnoktanoncnak. – Hozz Miss Spencernek egy széket!

Sibylla türelmetlenül rázta a fejét, amikor az egyik ablak melletti pult mögül megszólalt egy másik hang:

– A dolog, úgy tűnik, elég sürgős. Ha megengedi, Miss Spencer, átkísérem oda. Amúgy is éppen a dokkokhoz tartok.

Egy magas fiatalember, aki feltűnően megkötött selyem nyakkenőt, divatosan szűk mellényt és fényesre polírozott cipőt viselt, a kezébe vett egy bőrmappát a pultjáról, odament Sibyllához, gyorsan meghajolt, ami a testmagassága miatt olyan hatást keltett, mintha egy zsebkést csuknának össze.

– Benjamin Hopkins – jelentette ki kissé arrogánsan csengő orrhangon. – Ha megengedi, a nagyra becsült édesapja vezető beszerzője vagyok.

A könyvelő megkönnyebbülten húzódott vissza. Benjamin háta mögött moraj hallatszott. A többiek pillantását, mint tűszúrásokat, érezte a hátán. Alig huszonnyolc évesen sikerült elérnie Benjaminnak, hogy Richard Spencer üzletember és hajózási vállalkozó jobbkezevé küzdje fel magát. De pontosan emiatt lett népszerűtlen a kollégái körében. Soha nem mulasztotta volna el, hogy a főnököknek be ne számoljon azokról a hibákról, melyeket valamelyikük elkövetett. Ehhez még hozzájött a piperkőc külseje, az affektáló beszédstílusa, amit ő maga valószínűleg előkelőnek tartott, a többiek azonban nevetségesnek találták.

De hogy most Benjaminsnak magas, fehér inggallérja alatt melege lett, az nem amiatt történt, mert a kollégái ellenségessége zavarta volna. Sokkal inkább azért, mert Sibylla zafírkék szeme olyan áthatóan mustrálta, hogy kényszerítenie kellett önmagát arra, hogy állja

a pillantását. A lány hosszasan, némán szemlélte őt, és pont, amikor Benjamin már attól félt, hogy visszautasítja az ajánlatát, bólintott.

– Rendben, Mr. Hopkins.

Benjamin fellélegzett, félig megkönnyebbülten, félig diadalittasan.

– Akkor már csak azt remélem, hogy a tisztelt édesapjának nem kell rossz híreket átadnia – mondta, és a lány kezében lévő levélre pillantott.

– Ez aligha tartozik önre, Mr. Hopkins.

Sibylla sarkon fordult, és lement a lépcsőn.

Benjamin gyorsan levette a zakóját az ajtó mellett lévő kampóról, és belebújt, majd ekkor meghallott egy hangot – halkan, de mégis tisztán és érthetően:

– Nézzétek a talpnyalót! Most meg bemászik az öreg lányának a szoknyája alá.

– Hol marad, Mr. Hopkins? Sietek! – hallatszott a földszintről Sibylla hangja.

Benjamin magasra feltartott fejjel lépett ki az ajtón.

Sibylla már elegáns, kétkerekű kocsijának bakján ült, az egyik kezében a szárral, a másikkal a mellette lévő szabad ülőhelyre koppintott.

– Jöjjön már, Mr. Hopkins! Vagy nem értékeli, ha egy nő kezében van a gyepelő?

– Isten őrizz! – kiáltotta Benjamin, és felmászott a lány mellé. – Megtiszteltetés számomra, hogy ön visz engem oda!

– Ne túlozzon, Mr. Hopkins! – A lány röviden csettintett a nyelvvel, és olyan lendülettel húzta meg a barna kancát, hogy Benjamin elvesztette az egyensúlyát, és nekiesett a háttámlának. Sibylla szája saroka gúnyosan megrándult. De az ilyesmi nem tudta elbizonytalanítani Benjamint.

Már évek óta figyelte a hajózási társaság irodájában a karácsonyi ünnepségeken, ahogy Sibylla lapos mellű bakfisból vonzó fiatal nővé érett. Eleinte sorban álltak nála a kérők. De makacsságával és éles nyelvvel egyiket a másik után készítette menekülésre. Nemsokára megelőzte őt a hírve, hogy ő olyan nő, aki uralkodni akar a férfiakon, és ez sokakat elriaszt. Benjamin mindenesetre észrevette a kínálkozó lehetőséget.

A hajózási vállalaton belül ugyanis azt pletykálták, hogy Richard Spencer lassan attól fél, hogy a lányából aggszűz lesz. És minél inkább tart ettől, annál kevésbé emelne kifogást egy olyan nő ellen, mint Benjamin, aki sem illusztris családfát, sem jelentős vagyont nem tudott felmutatni.

– Milyen közgyűlésen vesz részt az apám? – kérdezte Sibylla, miközben kis járművével áruszállító taligákat, kikötői és dokkmunkásokat, matrózokat, kikötői ügynököket, mesterembereket és irodai alkalmazottakat kerülgetett.

– Egy ilyen vonzó fiatal hölgy számára biztos vannak szórakoztatóbb dolgok, mint hogy száraz üzleti megbeszélésekkel untassa magát – felelte Benjamin, és felvillantotta sármos mosolyát. De ami más nőknél annyira hatásosnak bizonyult, az Sibyllából csak egy mérges pillantást váltott ki.

– Megkérdezném, ha nem érdekelne?

Benjamin újra elnevette magát, bár most már zavarban volt.

– Nos, a Magrebról, vagyis az észak- és nyugat-afrikai országokkal való kereskedelemről van szó – magyarázta a férfi. – Az ön apja a Nyugat-indiai Dokktársaság elnökeként kapott egy levelet a marokkói brit kormányzóság főkonzuljától. A szultán európai kereskedőket hív az országába. A kincstára ugyanis üres, miután évekig háborúzott a lázadó berber sejkjei ellen. A marokkói zsidókkal felpörgette

a hazai gazdaságot. Nekünk, európaiaknak a tengerentúli kereskedelmet kell mozgásba lendítenünk.

– Nem jelent ez számunkra veszélyt? A partok előtt valószínűleg vannak kalózfészek, ahol a keresztény foglyokat eladják rabszolgának – jegyezte meg Sibylla elgondolkodva.

– Milyen tájékozott, Miss Spencer, a legnagyobb elismerésem! – válaszolta meglepetten Benjamin.

– Sokat olvasok – közölte Sibylla –, legszívesebben idegen országokról, amiket vélhetően sosem fogok a saját szememmel látni. Ez az egyike annak a kevés érdekes elfoglaltságnak, mellyel eltöltöm a rengeteg szabadidőmet.

A férfi bólintott, bár nem tudta elképzelni, miként lehet, hogy egy olyan nő, aki az úri osztály gondtalan életét éli, nem elégedett azzal, hogy teapartikon és fogadásokon pózoljon a legújabb divat szerinti ruháiban, és egy kis csevejben vegyen részt.

– A kalóztámadások a Magreb-partokon szerencsére már véget értek – fejtegette Benjamin. – Részint az európai kormányok megvásárolták ezeknek az országoknak az uralkodóit, részint felvonultattuk a haditengerészetünket a kikötőik előtt. Az ágyúkkal felszerelt hadihajók látványának néha meglepő hatása van. Ha Abd Er Rahman szultán nekünk, európaiaknak tényleg engedélyezi a szabad kereskedelmet, akkor jövedelmező üzleteket köthetünk ott.

– Tehát a dokktársaság tagjai arról tanácskoznak, hogy küldjének-e kereskedőket Marokkóba?

– Igen, a Földközi-tenger partján lévő Tangerről és az Atlanti-óceán mellett fekvő Mogadorról szólnak a tárgyalások. De nehézségekbe ütközhet, hogy olyan alkalmas személyeket találjanak, akik egy civilizálatlan arab országban akarnak élni.

– Mogador – mormolta Sibylla. – Milyen titokzatos!

Benjamin titokban mustrálgatta őt. Vékony volt, egyenes hátú, és az ő ízléséhez képest majdnem túl magasnak látszott, ahogy a kocsi bakján ült. A tetőt összecsukta, így a szél szalmakalapja színes szalagjaival játszott, és nyári ruhájának csipkés fodrait felfújta világos kabátja alól. Szőke haja előbukkant a kalapja karimája alól, és a férfi profilból látta hosszú szempilláját és keskeny orrát. Lány, fehér bőre és a szélről kipirosodott arca révén olyannak látszott, mint az „angol rózsza” eszményképe, egy olyan nőé, akinek egy úri házban vagy egy elegáns bálban van a helye, és nem a hangos és koszos londoni kikötőben.

– Nos, Mr. Hopkins, hogy hangzik az ítélete, miután olyan behatóan megbámult? Egy olyan kereskedő szemével ítél meg, aki a ru-moshordói vagy a kávészáskjai minőségét méri fel, vagy látja bennem a nőt, aki egy csinos csomagolású, de felesleges ajándékkal egyenlő?
– Szavai gúnyosan hangzottak, de a szeme kutatva vizsgálta Ben-jamint.

– Bocsásson meg! – dadogta. – De ha megenged nekem egy megjegyzést: ön örömeire szolgál minden férfiszemnek, és hogy egy ru-moshordóval vagy kávészáskkal összehasonlítsam, az sosem jutott volna eszembe, abban biztos lehet. Ez nemcsak azt jelentené, hogy a szépségét érné sérelem, hanem egyenes jellemét is, melyet az imént újra meggyőzően demonstrált számomra.

– Hogy maga micsoda hízelgő, Mr. Hopkins! – kiáltotta fejcsóválva.

Benjamin, aki lassacskán felfogta, mire gondoltak azok a férfiak, akik Miss Spencer hetyke beszélőkéjére utaltak, elhatározta, hogy legjobb, ha eltekint a bókoktól.

– Most kanyarodjon, kérem, balra, és aztán mindig csak egyenesen a magas téglafal mellett.

Sibylla a hajózási társasághoz vezető útról egy keskenyebbre kormányozta a kocsit, párhuzamosan haladva a csatornával, ami a Temzét összekötötte a Nyugat-India-dokkokkal.

– Te jó ég! – kiáltott fel a lány lenyűgözve, miután elhajtottak egy csarnok mellett, melyből a gőzgépek döngő hangja tört elő. – Itt majdnem akkora a forgalom, mint az Oxford Streeten a legnagyobb bevásárlási szezonban!

– És akárcsak az ottani kereskedők, a hajók is ugyanúgy szeretnének megszabadulni az árujuktól, csak sokkal nagyobb nagyságrendben – egészítette ki Benjamin.

A lány csillogó szemmel nézett rá.

– Most már értem, miért mondja mindig az apám, hogy London tulajdonképpen a kikötőnek köszönheti a létezését.

A három- és négyárbocos bárkák, a nagy, stabil nyugat-indiai vitorlások egymás mögött szorosan sorakoztak hosszan benyúlva a folyóba. Az egész dokklétesítmény egy félszigeten található, a *Kutyák szigetén*, melyet három oldalról vesz körül a Temze. Több mint harminc évvel ezelőtt, amikor a Nyugat-India-dokkokat építették, itt jött létre London első folyón kívüli kikötője: két hatalmas medence, ahol egyszerre akár hatszáz vitorlás hajó is elfért, és melyek a csatornák ügyesen megtervezett rendszerén keresztül a Temzével is összeköttetésben álltak.

– Itt, a keleti oldalon van a bejárat és a kijárat a hajók számára – tájékoztatta Benjamin Sibyllát. – Először az importdokkba mennek, hogy a rakományt lepakolják. Aztán indulnak tovább az exportdokkba, hogy felvegyék az új szállítmányt, és végül egy újabb csatornán át indulnak ki, a nyílt tengerre.

– Lenyűgöző, hogy ezeknek a hajóknak köszönhetően egész Anglia élvezheti a kávé, a teát vagy a karibi cukrot – jegyezte meg a lány.

Benjamin bizonytalanul bólintott. Olyan szívesen megtudta volna, mi áll abban a levélben, amely Miss Spencernél volt!

– Minden bizonnyal nagyon sürgős ügyről lehet szó, ami arra készítet egy ilyen finom ifjú hölgyet, hogy erre a környékre betegye a lábát – mondta a férfi, azon fáradozva, hogy a hangja gondoskodónak tűnjön.

– Nagyon elegánsan fogalmaz, de mégis túlságosan kíváncsi, nem gondolja? – tette hozzá Sibylla élesen.

Benjamin kedvetlenül nézett a sirályok után, amik vijjogva civazkodtak egy bűdös haltetemen, és nem vette észre, hogy a lány oldalról jókedvűen pillantott rá. A férfi némán és kicsit megbántottan ücsörgött a bakon, a bőrmappát keskeny mellkasához szorította. Sibylla ugyanakkor meghatónak is találta, mennyire fáradozik azon, hogy mély benyomást tegyen rá. Megfigyelte csinos, kissé lágy vonásait. Szempillája és szemöldöke világos volt, szeme vizenyős kék, ajka keskeny, orra előreugró és meglehetősen hosszú. Simára borotvált arca, tökéletesen nyírt pofaszakála és akkurátusan vágott haja mellett rafináltan megkötött nyakkendője és tükörfényes cipője is arról árulkodott, hogy vonzódik a luxushoz, és meglehetősen hiú.

Sibylla korábbi hódolói mindannyian megpróbáltak gyámkodni felette, mintha egy buta kisgyerek lenne. Vagy kéretlen tanácsokkal látták el, és idegesen húzódtak vissza, amikor észrevették, hogy nemcsak hogy van saját véleménye, hanem képviseli is azt. Egyikük ráadásul tolakodóvá is vált, mire ő felpofozta. Ez a kétes lovag később azt híresztelte róla, hogy Sibylla Spencer uralni próbálja a férfiakat.

Mióta tizenhat évesen elhagyta a Lady Eleanor Holles lányiskolát, azt várták tőle, hogy menjen férjhez, és alapítson családot. Hogy neki magának egészen más kívánságai voltak, hogy az életet annak elbűvölő sokféleségében kiélvezze, és hogy ennek a földnek a szépségeiből, amennyit csak lehet, a saját szemével lásson, úgy tűnt, senkit

sem érdekel. Ha rajta múlna, még sokáig nem házasodna meg. De mostanra már huszonhárom éves lett. Már majdnem az összes barátjánője családot alapított. Ő azonban még otthon élt, és még több szabálynak és előírásnak kellett engedelmeskednie, mint a tizenhat éves féltestvérének, Oscarnak. Ó, igen, megértette, hogy egy hajadon nő a társadalom szemében egy kiskorú gyermekkel van egy szinten, vágjon bármilyen jól is az esze! A házasság lenne talán az egyetlen út, mely megmaradt számára, ha valamikor is több szabadságot szeretne élvezni.

A kocsiját a keleti bejárati kapun át elvezette a dokkok mellett, hogy az egész területet körülvevő nagy tűzfal mögött eljusson a nyugati oldalon lévő raktárépülethez.

– A levél, amit kaptam, Oscartól, a féltestvéremtől érkezett – kezdte hirtelen. – Azt írja, hogy vasárnap mégis játszhat az iskolája, az Eton krikettmeccsén a kihívó iskola, a Harrow ellen. Ez volt a legnagyobb kívánsága, amiért nagyon keményen edzett. Most természetesen azt szeretné, ha vasárnap ott állnánk a pálya szélén, és szurkolnánk neki.

– Értem – mondta Benjamin. Hízogőnek érezte, hogy Sibylla mégis megbízott benne, és megosztotta vele a levél tartalmát, de nem értette, hogy miért volt ez a hír annyira fontos, ami megmagyarázhatta volna, milyen célból is ment a lány illetéktelenül a kikötőbe.

– Természetesen este is elmondhattam volna apámnak ezt az újdonságot – folytatta, mintha olvasott volna a férfi gondolataiban. – De annyira szorítottunk Oscarnak, hogy bekerüljön a csapatba. Kisgyerekként sokat betegeskedett, és olyan gyenge volt, hogy apám sokáig attól tartott, a hajózási társaság egy napon örökös nélkül marad. És azonkívül – mosolygott közben pajkosan Benjaminra – kedvem támadt egy kis kalandra.

Csettintett, és a kanca ügetni kezdett. A tűzoltóállomást, a bognárok, a kötélgyártók és az asztalosok műhelyeit, a teherhajókon utazó utasok várótermét, a fakereskedők irodáit, egy kovácsműhelyt és a munkalovak istállóit gyorsan maguk mögött hagyták, és hamarosan elérték a raktárépületet. A Nyugat-indiai Dokktársaság iroda- és igazgatósági épülete sárga és sötétpiros téglafalainak és csillogó réztetejének köszönhetően feltűnő építészeti műremek volt. Nemcsak a társaság tagjainak konferenciaterme, hanem egy íróterem, egy étkezde, a kikötői rendőrség és a dokkfelügyelet irodái is itt kaptak helyet. Néhány úr az oszlopokkal díszített bejárat előtt állt, és izgatottan beszélgetett. Sibylla felismerte a dokktársaság tagjait, de az apját nem látta közöttük. Az egyik férfi meglátta őt, hevesen integetett felé, és hozzá sietett.

– Kedves Miss Spencer, mit csinál ön ezen a környéken? A családja jól van? Csak nem történt otthon valami szerencsétlenség? – Elítélő pillantást vetett Benjaminra, úgy, mintha ő lenne a felelős azért, hogy egy olyan hölgy, mint Miss Spencer a kikötő területén furikázik.

– Minden a legnagyobb rendben. Kérem, ne aggódjon! – felelte Sibylla röviden. – Az apám még itt van az épületben?

A férfi csóválta a fejét.

– Sajnálom. A társaság néhány tagjával a dokkokhoz ment. A hármas tárolóban ellenőrizni akarják, hogy van-e elég kapacitásunk a Marokkóból érkező áru számára. Ha kívánja, idehívatom.

– Ne fáradjon, köszönöm! – Sibylla csettintett a nyelvvel, mire a kancája megindult.

– Kitegyem önt itt valahol? – kérdezte Sibylla, amikor elérték a dokkok nyugati kapuját. Benjamin döbönt pillantással méregette.

– Ugye nem gondolja komolyan, hogy egyedül hagyom itt? Az apja letépné a fejemet!

A napszámosok, akik minden reggel a kapu előtt gyülekeztek, hogy teherhordóként munkát szerezzenek, már rég elmentek. Ehelyett több szekér várakozott, hogy behajthassanak a területre. Míg Sibylla a sorban állt, a pillantása a falon lévő emléktáblára vándorolt, mely a dokktársaság alapító atyáira emlékezett. Büszkeséggel töltötte el, amikor a nagyapja, Horatio Spencer nevét olvasta, aki azok közé a férfiak közé tartozott, akik a múlt évszázad végén végtelesen sok kitartással, éleslátással és nagy pénzügyi kockázattal életre hívták Anglia legnagyobb dokklétesítményéről alkotott víziójukat.

Az őt a kapunál kiguvadt szemmel bámulta Sibyllát és elegáns kocsiját, de aztán felismerte Benjamins, röviden bólintott, és beengedte őket. Megnyílt előttük egy hosszú út. Tőlük jobbra, a kikötő medencéjében olyan sok vitorlás horgonyzott, hogy Sibylla azon tűnődött, a nagy hajók vajon hogyan tudnak úgy manőverezni, hogy ne ütközzenek össze folyton egymással. A bal oldalon álltak a raktárházak, melyek ötemeletes téglapületek voltak, rámpákkal, rakodónyílásokkal és kötelekkel.

– Alul vannak a nehéz áruk, mint a rumoshordók, felette a nyerskávés zsákok és cukor vagy pamutgombolyagok, és legfelül a könnyű szállítmányok, többnyire fűszerek. Az importdokkból összesen kilenc tárolót töltünk meg. Ebből kettőt jelenleg a Kelet-indiai Társaság bérel, és teát raktároz benne – magyarázta Benjamin.

A dokk területén hatalmas volt a jöves-menes. A világ összes nyelve duruzsolt Sibylla fülébe, hordókat görgettek döngve a pusztá közegeten a tárolókhoz. Vaskos, barna jutazsákokkal megpakolt taligák zötyögtek, melyeket ingujjas munkások húztak a rakpart és a raktárpépület között ide-oda, az erős teherdaruk fémláncai zörögtek és nyikorogtak. Lenszőke tengerészek egy csoportja jött nevetve és énekelve egy hajóról, melynek tatján a Dán Királyság zászlaja lobogott.

A szomszédos vitorlásan egy tiszt portugálul üvöltött a sötét bőrű matrózokkal, akik azzal foglalatostkodtak, hogy felsúrolják a fedélzetet. A rakpartok mentén hordók tucatjai várakoztak, hogy elszállítsák őket a tárolókba. Bükkfakátrány szaga terjengett, a rum édeskés illatát és a félsósvíz halszagát lehetett érezni.

Sibylla legszívesebben minden benyomást megjegyzett volna a legapróbb részletekig. De pont eléggé elfoglalta az, hogy a lovát megnyugtassa. A rengeteg ismeretlen szag, a soha véget nem érő lárma és a mindent átható zűrzavar nyugtalanná tette a kancát. Felhorkant, hegyezte a fülét, újra és újra ki akart törni.

– Néha azt kívánom, bárcsak olyan temperamentuma lenne, mint az igáslovaknak – kiáltotta Sibylla, és a rakpart felé nézett, ahol kocsik tucatjai álltak, melyeknek nehéz csontú lovai a zűrzavar láttán meg sem rezdültek. – De ne aggódjon, megbirkózom vele!

– Adja isten! – mormolta Benjamin, és erősen megkapaszkodott a bak oldalsó karfájában. Sibylla megfigyelte az árbócok erdejét, mely a kikötőmedence lágy hullámverésében ringott, és aztán egy darut, ami egy raklapot emelt a magasba, rajta fél tucat kávézsákkal.

– Meddig tart, míg egy ilyen hajó kiürül? – kérdezte.

– Nos, egy ilyen nagy nyugat-indiai vitorlás ötszáz tonna árut hoz, sőt gyakran még többet. Mégis legfeljebb négy nap telik el, amíg a teljes rakományt kipakolják – magyarázta Benjamin. – Mikor még a folyón zajlott a teherforgalom, előfordult, hogy hetekig tartott, hogy egy hajót be- vagy kirakodjanak.

– Az ilyen késlekedés megdrágítja az árut – állapította meg Sibylla. – És aztán a Temzén nincs is fal, mely a tolvajokat távol tartja.

Benjamin meglepődött.

– Ön aztán jól tudja.

Sibylla gúnyos pillantást vetett rá.

– Köszönöm, ezt már mondta egyszer, Mr. Hopkins. Ebből arra kellene következtetnem, hogy nem nézett volna ki belőlem ekkora üzleti érzéket?

Benjamin zavartan mosolygott.

– Azt el kell ismernie, hogy ez nem tartozik azok közé a dolgok közé, melyek általában érdekelnek egy ifjú hölgyet.

Benjaminnak ezúttal nem sikerült állnia a lány átható pillantását.

– Az ott elől a *Queen Charlotte*. Ma reggel érkezett meg, ellenőriznem kell a rakományt – magyarázta a férfi, és bosszankodott, mert mindez úgy hangzott, mintha egy mutáló tinédzser mondta volna. – De először odakísérem az apjához. A hármas tároló ugyanis pont itt van szemben. Addig itt hagyhatja a kocsiját. Az egyik kocsis biztos figyelni fog rá.

Sibylla Benjamin kinyújtott karja mentén egy pompás vitorlás hajó felé pillantott, mely a rakpart mellett horgonyzott. Szélesen és súlyosan emelkedett ki a két gazdagon faragott és színesre mázolt tatfedélzet a kikötő medencéjéből. Felette lógott a vörös György-kereszt fehér háttérben, Anglia zászlaja.

– Nincs a hajó elején szobor? – kérdezte a lány, és kihívó pillantást vetett Benjaminra. – Egy meztelen sellő?

A férfi újra érezte, ahogy előnti az izzadság az inge alatt. De megint játszotta a fölényest.

– Ha van is egy, akkor ott elől, a hajó orránál. Megnézzük? – válaszolta.

A lány csak mosolygott, a fejét oldalra fordította, és a három égnek meredő árbócot szemlélte, a kifeszített vitorlázatot és a szédítő magasságban lévő árbóckosarakat. Ekkor egy borostás arcú férfi bukkant fel a kocsi mellett, és azt harsogta:

– Bámészkodni máshol is tudnak! Nekünk ki is kell rakodnunk!

Pont a daru mellett álltak, és akadályozták a munkásokat, akik át akarták venni a *Queen Charlotte* gyomrából előkerült hálókat, benűik a rumoshordókkal. Sibylla csettintett, és gyorsan továbbhajtotta a kancáját. A ló ismét idegesen lépkedett, de a lánynak ezúttal is sikerült megnyugtatnia. Most éppen körülbelül a hajó közepénél, a hajóhídnál álltak meg, mely mindössze egy keskeny pallóból készült. Innen nézve a *Queen Charlotte* még nagyobbnak tűnt. Sibylla a teljes hosszát minimum negyvenöt mééterre saccolta. Megfigyelte a vitorlás sötét fából épült széles testét, mely masszívnak és erősnek látszott. Ezt a hatást még fel is erősítette a fedélzeti nyílásokon át közvetlenül Sibyllára irányuló hat ágyúcső.

– Aki ott fent áll, az Nathaniel Brown, a kapitány. – Benjamin egy széles vállú férfira mutatott, aki a Spencer Hajózási Társaság sötétkék egyenruháját és egy mélyen a homlokába tolt, fekete fedora kalapot viselt.

Sibylla szemügre vette a férfit. Az arcvonásai kemények voltak, és rezzenéstelenek, a szél és a nap mélyen cserzette bőrét. A hajókorlátnál állva figyelmesen követte, amint egy újabb, rumoshordókkal teli háló a *Queen Charlotte* fedélzete felett a rakpart felé lebeg.

Benjamin megköszöri a torkát.

– Akkor meg kellene keresnünk az édesapját. Megkérdezem az egyik kocsist, hogy pár percig felügyelné-e az ön...

– Vigyázat! – ordította ekkor Brown kapitány, és mélyen kihajolt a korlát felett. – Menjenek arrébb ott lent! Gyorsan!

MÁSODIK FEJEZET

RICHARD SPENCER KÉT KÍSÉRŐJÉVEL kilépett a hármasszámú tároló kapuján. Az egyikük a Nyugat-indiai Dokktársaság elnökhelyettese volt, és ily módon őt követően neki volt a legnagyobb szava a vállalatnál. A másikat, egy mérnököt, Spencer kérte oda, hogy megvizsgálja, kell-e valamilyen átalakítást végezni a raktárépületen, hogy a levegő hőmérséklete és páratartalma megfelelő legyen a legfontosabb marokkói exportárúknak, a bőr és a gabona tárolásához. Amikor alig húsz méterre tőle kiáltás hallatszott, oda sem nézett. A kiabálás a dokkban a mindennapok része volt. Aztán meglátta a kiskocsit, és idegesen pislogott. Mit keres ez a kis sportos jármű a dokkoknál? Hiszen ez pontosan olyan női kocsi, mint a lányáé! Még egyet pislogott, ekkor felismerte Sibyllát, és azt mormolta:

– Mi a csuda...

Két munkás rohant oda a kiskocsihoz. Úgy ordítottak, ahogy csak bírtak, és hadonászva felfelé mutattak. Spencer a szemével követte őket, és rémülten kiáltott fel:

– Sibylla! Vigyázz!

Elrohant, pedig tudta, hogy túl későn érkezik.

Benjamin pontosan ebben a pillanatban hallotta meg a háló recsenését. Amikor felnézett, elakadt a lélegzete. A teherdaru karja majdnem pontosan felettük lebegett. A vastag kampón lógó vaslánccon egy háló hintázott, benne hordókkal, amik minden mozdulattal nyikorogva ütődtek egymáshoz. A hat rumoshordó mindegyikében száz liter folyadék volt, egyesével felállítva egy felnőtt férfi csípőjéig értek. Aztán megrándult a háló, és az egyik oldalon veszélyesen kitüremkedett a rakomány. Legalább kettő elszakadt a pattanásig feszült kötelek közül, ismerte fel Benjamin, és jeges rémület futott át rajta.

– Indulás! – üvöltötte, Sibyllához hajolt, és ki akarta tépni a kezéből a gyeplőt. – Induljon már!

Ebben a pillanatban a két legfelső hordó kigurult a lyukon át a hálóból. Fűlsiketítő robajjal csapódtak be az aszfaltba közvetlenül a kiskocsi mögött. A fa ripityára tört, a rum kifröccsent a rakpartra. Sibylla felsikoltott, a lova a fülét hegyezte, egy ugrással előrelendült, és elvágtatott. Sibylla a bak háttámlájának vágódott, miközben Benjamin hajszál híján a hajó és a rakpart fala közé repült. A kiskocsi egyik kerekével átzökkent a kikötőhíd felett, egy darabig a levegőben repült, aztán a földre esett, és jobb kerekével a rakpart fala fölé csúszott. Csak a *Queen Charlotte* oldalfala akadályozta meg, hogy a tengelyén ferdén függő kocsi lovastól és utasaival együtt ne csapódjon a kikötőmedence vizébe. Sibylla meghúzta a gyeplőt, és hátradőlt. Az ijedt kanca azonban ellene szegült. Fém csikorgott a kövön, és szikrákat szórt, amikor a tengely a rakpart fala fölé csúszott. Sibylla újra megrántotta a gyeplőt. De már elhagyták a *Queen Charlotte* oldalfalát. E nélkül a támaszték nélkül a kiskocsi még tovább csúszott a kikötőmedence felé. Sibylla felkiáltott, mikor Benjamin elvesztette az egyensúlyát, és a lány az egyik kezét automatikusan felé nyújtotta, hogy megtartsa őt. A kocsi újra zökkent egyet az egyenetlen talajon.

A gyeplő kicsúszott Sibylla kezéből, és Benjammal együtt fejfel előre a mélybe zuhant.

A víz hidegen és fájdalmasan csapott össze a lány felett. Vadul kapálózott a kezével és a lábával, hogy a felszínre jusson. A jobb lába valami puhához ért. Benjamin? Körülötte habos, zöld víz bugyborékol. Hevesen taposott a lábával, de azok a mozdulatok, melyeknek a vízfelszínre kellett volna vinniük őt, csak az erejét vették el. Kabátja nehéz anyaga és számtalan alsószoknyája teleszívta magát vízzel, és lefelé húzta. Úgy érezte, szétreped a tüdeje, és elfogta a félelem, hogy szálnalmas véget érve megfullad. Összes energiája mozgósításával végre a felszínre küzdötte magát.

– Segítség! – kiáltotta levegő után kapkodva. – Segítség! Nem tudok úszni!

Vizes hajtincsek ragadtak az arcára, így nem is látott semmit. El akarta túrni őket, de közben újra a víz alá került, és nyelt a kikötő bűdös, sós vizéből. Rögtön ezután azt érezte, ahogy valaki megragadja a hajánál fogva, és kihúzza. Öklendezett és köpködött, levegő után kapkodott, és csapkodott maga körül. Közvetlenül felette nevetett a *Queen Charlotte* elején lévő faszobor, mintha csúfolódott volna.

– Hagyja már abba, az ördög vigye! – hallotta meg Benjamin hangját. – Különben mindketten megfulladunk!

Egyik kezével megtámasztotta Sibylla állát, hogy a feje a víz felett maradjon, és a szabad kezével a rakpart fala felé evezett, a lányt magával vonszolva. Kínzóan lassan tudta csak előreküzdzeni magát, a lány is akadályozta, de az elázott ruhája is. De Sibylla légzése nyugodtabbá vált. Észrevette, hogy karhúzásról karhúzásra közelebb a megmenekülés. A vízben mellettük lebegett Benjamin mappájából két papírlap. A tinta kis patakocskákban folyt végig a nedves lapon, mielőtt a papír elsüllyedt. A lány szalmakalapja a vízen hintázott,

kicsit távolabb tőlük. Zöld alga gyűlt össze a karimáján, mintha valami balul sikerült dekoráció lenne.

Felettük izgatott hangokat lehetett hallani. A lány látta az apját, amint a rakpart falának a szélénél áll, mellette rémült kísérői. Rajtuk kívül felismerte még a halálra rémült férfit, aki a darut kezelte, egy kocsist és Brown kapitányt, aki mozdulatlanul nézte őket. Néhány matróz követte az eseményeket, kíváncsian kihajolva a *Queen Charlotte* korlátján.

– Tehát így lehet manapság sellőket fogni! – kiáltotta az egyik okoskodva.

Most már visszatért az élet a kapitányba.

– Mit álldogáltok ott fent, és bámultok! – ordította. – Gyerünk lefelé! Súroljátok fel az egész fedélzetet, méghozzá úgy, hogy enni lehessen a padlóról!

A férfiak azonnal abbahagyták a nevetést és a kárörvendést. Behúzott nyakkal oldalogtak el.

Ezalatt Benjamin elérte a vaslétrát, melyből egymástól egyenlő távolságokra többet is leengedtek a rakpart faláról, és Sibyllát a létrafokokhoz húzta. A lány, amilyen gyorsan csak tudott a teljesen átázott ruháiban, felmászott a meredek falon. Megnyugtatta, hogy Benjamin szorosan követte őt, és megtámasztotta a hátát. Végre elérte a rakpartot. Micsoda leírhatatlan érzés volt, hogy újra szilárd talajt érzett a lába alatt!

Az apja holtsápadt arccal lépett oda hozzá, és a karjába vette. Aztán levette a frakkját, és Sibylla vállára terítette.

– Mit csinálsz itt, gyermekem? – kérdezte még mindig döbbenően. – Mégis mit keresel a kikötőben?

– Oscar miatt van – suttogta megszeppenten. – El akartam mesélni, hogy vasárnap játszani fog az Eton csapatában. – Most már

önmaga számára is nevetségesnek tűnt, miután a kirándulása majdnem szó szerint kútba esett.

Richard másodpercekig értetlenül nézett rá.

– Jól értelek? Ezért jöttél a kikötőbe? Talán elment... – A mondat többi részét inkább lenyelte, elvégre fél tucat főből álló kíváncsi hallgatóság vette őket körül. De a feddése miatt Sibylla megbántódott. Néhány perccel ezelőtt még majdnem megfulladt, de az apja aggodalma csak rövid ideig tartott, máris újabb kivetnivalót talált rajta. Legalább az egyik kocsis gondoskodott a lováról, és a kancát biztonságos távolságra tartotta a rakpartfaltól a hámja segítségével. Úgy tűnt, hogy a kocsi is épségben maradt. A karosszéria azon az oldalon, ahol a rakpart falának csapódott, összekarcolódott, de legalább a kocsi megállt a két kerekén.

Közben Benjamin is elérte a rakpartot. A zakójából csöpögött a víz, az ingujjába alga ragadt, és a gondosan kifényesített cipője tönkrement.

Spencer megragadta Benjamin jobbát, és szorosan megölelte.

– Megmentette a lányomat! Ezzel lekötelezett, engedje meg, hogy leghálásabb köszönetemet fejezzem ki, Mr. Hopkins.

– Jól van, Miss Spencer? – kérdezte aggódva Benjamin. – Nincs szüksége orvosra?

A lány a fejét rázta.

– Nem sérültem meg. Az ütközés mindenesetre meglehetősen kellemetlen volt, és vélhetőleg szert tettem néhány kék foltra. Hapci!

– És valószínűleg még meg is fáztál, de ezt meg is érdemled e miatt a sok butaság miatt – morgott az apja. Odaintett egy kikötői munkást, kivett néhány pénzermét a mellényzsebéből, és a férfi kezébe nyomta.

– Kérem, szerezzen két garnitúra munkásruhát, és vigye őket a hármas tárolóhoz. Sibylla, amíg haza nem érsz, férfiruhával kell beérned.

Átkarolta a lányát, és intett Benjaminsnak, hogy kövesse.

– Jöjjön velünk, Hopkins! A hármastárolóban biztos talál majd néhány kávézsákot, melyek mögött megszártíkozhat és átöltözhet.

– Még egy pillanat, sir! – Benjamin kivett egy zsebkendőt a melényzsebéből, hogy letöröljön némi algát a cipőjéről.

– Egyes hálók pont a megfelelő pillanatban szakadnak el, ugye, Hopkins? – hallatszott egy hang a háta mögül.

– Mit akar ezzel mondani? Van valami köze hozzá? – Benjamin önkéntelenül elhúzódtott tőle.

– Jó kis ötlet volt, hogy eltussoljuk a mi kis üzletünket.

Benjamin levegő után kapkodott.

– Hajszál híján megölt minket!

Nathaniel Brown megvetően vigyorgott.

– Tehetek én arról, hogy ön és a hajózási vállalkozó rossz pillanatban bukkant fel? Ha elég okos, akkor jelentse Spencernek, hogy mind a hat hordó kiesett a hálóból, és tönkrement...

– Mind a hat? – Benjamin értetlenül pillantott a daru felé. – Hiszen csak...

– Hat volt, maga ostoba! – szakította félbe Brown ingerülten. – Kettő és az a négy, amik már a Temzénél leestek a fedélzetről. Spencer nem fog észrevenni semmit. Annyira el volt foglalva a lányával, hogy egy pillantást sem vetett a hálóra.

Benjamin önkéntelenül körülnézett minden irányba, hogy meghallotta-e őket valaki. De nagy volt a hangzavar, és Richard Spencer már rég eltűnt a lányával együtt a raktárépületben.

Már régóta seftelt Brownnal a hajótulajdonos háta mögött. Éjszaka és ködös időben, amikor a hajó még a folyón állt, pár hordó rumot vagy cukrot, néhány zsák dohányt vagy kávévitteket le a fedélzetről, hogy vám- és adómentesen, kéz alatt továbbadják. Ebből mindketten csinos kis pluszjövedelemre tettek szert. Benjamin később azt

mondta Richard Spencernek, hogy a hiányzó áru megromlott, károsodott, vagy valahol a nyílt tengeren eltűnt a fedélzetről.

– Ki gondolta volna, hogy mi ketten ma nemcsak együtt sétakocsikázunk, hanem együtt is fogunk fürdeni! – jegyezte meg Benjamin, miközben a haját jobb híján egy zsebkendővel dörgölte le, amit egy raktári munkás adott neki.

– Amitől szemlátomást jókedve kerekedett, Mr. Hopkins. Én a magam részéről szívesebben fürdöm otthon egy igazi kádban, tiszta, meleg vízben! – vágott vissza Sibylla. A feje eltűnt egy teletöltött jutasákokból álló fal mögött, melyeken a *dos Santos – Café da melhor qualidade* felirat szerepelt.

– A kikötőmedencében való fürdés nem pont az a kaland, amit szívesen átélt volna? – Benjamins, aki szintén egy barna zsákokból lévő fal mögött szárítkozott, a lány incselkedő hangszúlya további tréfálkozásra bátorította.

Sibylla pillantása vizslatva futotta át a csarnokot, de az apját nem látta sehhol. Kíváncsian vette alaposabban szemügyre Benjamins. Olyan magas volt, hogy a kávézsákokból álló fal csak a felsőteste feléig ért, és az ebben a pillanatban meztelen volt. A válla keskeny, a bőre sápadt, a szőrzete gyér volt.

A megjelenése nem keltett a lányban ellenállhatatlan vágyat, hogy megérintse, vagy akár szenvedélyesen megcsókolja, úgy, mint ahogy a mostohaanyjától, Marytól nagy ritkán kölcsönként szerelmes regények hősnői tennék.

Újra tüszentett egyet.

– Huzat van – állapította meg, aztán elfordult Benjaminstól, és nedves haját a keménykalap alá tűrte, amit a kikötőmunkás egy csíkos flanelinggel, egy durva, sötétbarna pamutnadrággal és egy pár túlméretezett csizmával együtt hozott neki.

– A levegőnek áramlania kell – felelte Benjamin, és a tároló egyik oldalán lévő lamellás ablakra mutatott. – A fény és a meleg elrontja a kávé, és tönkreteszi az aromáját.

Richard felvezette őket a hármastároló első emeletére, és minden munkást kiküldött. Miután megbizonyosodott róla, hogy Benjamin nem ugyanazok mögött a kávészákok mögött öltözött át, mint a lánya, eltűnt a jó harminc méter széles csarnok másik végén, hogy utánanézzon egy másik szállítmánynak.

Sibylla lehajolt, hogy bekösse a durva férficsizmát. Benjamin már átöltözött, és előlépett a zsákkupac mögül.

– Megtisztelne, Miss Spencer, ha elfogadná a segítségemet.

A lány habozott, de aztán elmosolyodott.

– Nagyon kedves lenne öntől, köszönöm.

Letett egy kávészákokat a földre, hogy Sibylla ráülhessen. Aztán leterdelt a lány elé. Az ujjai nem érintették meg, miközben a csizmát ráadta. Mégis ez a cselekedet sokkal bensőségesebbnek tűnt Sibylla számára, mint mikor az előbb a kikötőmedencében Benjamin átölelte a testét, és a védelmébe vette. Amikor a férfi elkészült, felnézett.

– Még van egy kis alga a hajában – mondta halkán Benjamin.

– Hol? – kérdezte Sibylla éppen olyan halkán.

– Ott. – A férfi kinyújtotta a karját, kihúzta a zöldes növényt a lány nedves hajtincsből, mely kibomlott a kalapja alól.

– Hm, hm – köszörülte meg a torkát mögöttük Richard.

Összerezzenek. Benjamin sietve felemelkedett.

Richard összeráncolt homlokkal nézett a lányára.

– Szörnyen nézel ki! Fel fogom hajtani a kocsitetejét, hogy a hazaúton ne ismerjen fel senki!

Benjamin nem találta úgy, hogy annyira szörnyen nézne ki. Első pillantásra egy olyan férfira hasonlított, akinek lágycsontjai

összetéveszthetetlenül nőiesek. A szíve gyorsabban vert, majd sietve feladta főnökére a zakóját.

A papírok zörgése és a tollak zizegése elnémult a hajóvállalat irodájában, amikor Benjamin belépett az ajtón. Tizenöt szempár vizslalta leplezetlen kíváncsisággal különös megjelenését.

Benjamin nem hagyta, hogy mindez kizökkentse a nyugalmából. Mindig is kedvére volt, ha felkeltette mások figyelmét.

Szinte rögtön elárasztották a kérdések.

– Mi történt? Miért viseli ezeket a ruhadarabokat? Hol van Miss Spencer?

Benjamin csak mosolygott, és leintette őket. Élvezte, hogy megváraztatja a kollégáit, de nem vesztegetett volna egy szót sem a dokkoknál átéltekre. Az úgysis széleseben elterjed, és a kollégái előtt hősként tetszeleghet, miközben egyidejűleg Spencerékkel szemben is megőrzi a kötelező diszkréciót.

Végül a mindig korrekt Donovan figyelmeztette őket:

– TérjeteK vissza a munkához! Hagyjátok békén Hopkinst!

A beszerzők és az írnokok, a könyvelők és a kereskedősegédek vonakodva hajoltak újra a papírjaik fölé.

Az iroda ajtaja kinyílt, és Richard Spencer dugta be rajta a fejét.

– Hopkins, jöjjön, kérem, néhány percre a szobámba! Donovan, gondoskodjon róla, hogy kapjunk két csésze teát!

Egy nagy, négyzet alakú terem szolgált a főnök szobájaként. Az egyik ablak előtt egy íróasztal állt, rajta tintartartóval, tollal, mappákkal és egy asztali lámpával, mely gázzal működött, nem úgy, mint az

íróteremben lévő régi petróleumlámpák. A főnök nemcsak állópult mellett dolgozott, mint az alkalmazottai, hanem az íróasztala mellett kényelmesen le is tudott ülni. A falak mellett polcok sorakoztak, melyeken aktákat és hajótervek papírtekerceit tárolták, mellettük egy három zárral zárható szekrény állt, amiben pénzt és fontos iratokat őriztek. Középen négy szék helyezkedett el egy egyszerű, téglalap alakú tárgyalóasztal körül.

Az udvaron lévő műhelyekből elfojtott hangok, kalapálás, kopácslás és fűrészelés zaja hallatszott fel.

Kopogtak az ajtón. Egy írógyakornok érkezett tálcával a kezében, csészéket, cukrot és tejet tett a tárgyalóasztalra, gőzölgő teát töltött, aztán visszavonult.

– Tessék! – mondta Spencer, és az asztal melletti székre mutatott.
– Foglaljon helyet!

Richard telt testalkatú férfi volt, akinek vörös orcái erős kontrasztot képeztek gondosan vágott, őszes szakállával, és arra engedtek következtetni, hogy kedveli a finom ételeket és a jó borokat. Magas homloka és bozontos szemöldöke alatt ülő szeme mégis józan és tiszta tekintetű volt.

Benjamin ünnepélyes ábrázattal követte az utasítást. Tizenhárom éve, mióta a hajózási vállalatnál dolgozott, először teázhatott a főnökével.

Spencer kezébe vette a csészéjét, ivott egy kortyot, és minden kergetélés nélkül a tárgyra tért.

– Hány hordó ment tönkre a baleset miatt a dokkognál?

– Hat, sir – felelte Benjamin, és a szíve hevesen vert. De amikor Spencer egyszerűen csak bólintott, bátran hozzátette: – Jelenteni fogom a kárt a biztosítónak. Akkor a vállalat nem szenved anyagi kárt.

– Kitűnő, Hopkins, kitűnő! – Richard teljesen elégedettnek tűnt.
– Csapja hozzá rögtön azt a négy hordót a *Unicorn*ról is, amiket két

hónapja vesztettünk el. Különben miért fizetjük a Lloyd's orgyilkosainak évente azokat a horrorisztikus összegeket?

Benjamin egyetértően bólintott. Titokban azon tűnődött, vajon miért hívta be őt a főnöke az irodájába. Túl nagyok lettek volna a szállítmányokat érintő veszteségek az utóbbi hónapokban? De amit Richard Spencer ezután mondott, az teljesen meglepte Benjaminget.

– A fiam vasárnap az első krikettmeccsét játssza, micsoda nagyszerű dolog!

– A lány említette, sir – felelte udvariasan Benjamin.

Spencer megköszöri a torkát.

– Tehát már tud róla. Nagyon jó. Akkor jöjjön el velünk vasárnap St. Johns Woodba, és ünnepelje meg velünk a fiút! Az a benyomásom, hogy Sibylla örülne, ha velünk tartana.

– Megtiszteltetés számomra, Mr. Spencer. – Benjamin lenyűgözve emelkedett fel a székéről, hogy meghajolhasson. – Különös örömmre fog szolgálni, ha viszontláthatom az ön vonzó lányát!

Richard kiürítette a kávéscsészéjét.

– Kitűnő! Akkor tehát vasárnap ön is velünk tart.

HARMADIK FEJEZET

St. Johns Wood, 1835 júniusa

BENJAMIN HOPKINS SZEMÜGYRE VETTE Sibyllát, aki nagyon csinos volt búzavirágkék nyári ruhájában, mely kiemelte a szeme színét. Szőke haját a füle felett sűrű loknikba csavarta, kalapja szalagját az álla mellett hetyke masnira kötötte. Míg a hölgyek napernyőikkel, színes ruháikban és mintás selyemsáljaikkal a nyakukban úgy néztek ki, mint a paradicsommadarak, a férfiak sötét frakkjaikban, cilinderekben és hosszú, szűk nadrágjaikban nagyon előkelő hatást keltettek.

Háromezer londoni érkezett ezen a meleg júniusi vasárnapon a St. Johns Wood-i krikettpályára a londoni Regent's Parkba, hogy részese legyen a szezon egyik legfontosabb társadalmi eseményének – az ország legjobb iskolái, az Eton és a Harrow közt minden évben megrendezett krikettmeccsnek.

Reggel kezdődött a játék, most már majdnem teaidő volt, és Oscar, Sibylla hét évvel fiatalabb öccse éppen most segítette hozzá a győzelemhez az Eton csapatát egy fantasztikus ütéssel.

Benjamin büszkeségtől dagadó kebelrel állt Spencerék mellett, mint-ha máris a család tagja lenne, és fogadta a többi néző gratulációit. Ma nem csak a szemlélője volt a gazdagok világának, ma egy volt közülük.

Mosolyogva hajolt meg Sibylla előtt, és vezette a piknikezőhelyre, amit a cselédek nem messze a pályától, az egyik öreg platánfa árnyékában készítettek elő. A fűre takarókat terítettek. Egy összecukható asztalra evőeszközöket és edényeket, egy kancsó levendulás limonádét és egy tál friss epret készítettek ki. Richard kihúzta a dugót a boros- és pezsgősüvegekből, melyeket nedves újságpapírral tartottak hidegen, Sibylla sonkás és lazacos szendvicseket kínált, és Mary, a mostohaanyja sajtortát szeletelt fel.

A szabad ég alatt felszolgált elegáns fogások közkedveltek voltak Angliában, mióta Viktória koronahercegnő divatba hozta azt, és a Lord's krikettpálya, mely egyszerre volt London közepén és a zöldben, tökéletesen alkalmas volt a piknikezésre.

– Oscar, elkészítenéd a teát? – kérte Mary.

– Miért pont én? Én ünnepelni szeretnék! – kiáltotta Oscar, és a szolgál felé tartotta a pezsgőspoharat, hogy újratöltesse. Előírászerű sportruhája, a fehér ing fehér nadrággal, poros volt, a haja összekócolódott, ő maga pedig leizzadt. De sugárzott a büszkeségtől. Senki nem feltételezte róla komolyan, hogy ő fogja megszerezni a győzelmet, hiszen tavaly még csak tartalékjátékos volt.

– Ha továbbra is így döntöd magadba a pezsgőt, akkor úgysem hagyhatunk tovább a kerozinós főző közelében – ugratta Sibylla.

– Nem inkább téged kéne távol tartani tőle? Végül is te estél bele nemrég a kikötőmedencébe – kontrázott az öccse.

– Szeretném megjegyezni, hogy szerencsére, mert ha nem menttem volna ki a nagyra becsült nővérét, akkor ma nem lehetnék itt – szólt közbe Benjamin tudálékosan.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tényleg, hihetetlen szerencse – felelte Oscar gúnyosan. Azon tűnődött, hogy a nővére ezt a Hopkinsst, ezt a magas, sápadt alakot tényleg kedveli-e, vagy csak egy újabb szerencsétlen férjjelölt, akit semmi perc alatt el is fog ijeszteni.

– Mr. Hopkins, megkérhetném, hogy gondoskodik a teáról? – sóhajtott Mary, míg Sibylla azzal foglalatzkodott, hogy egy szalvétát vágjon az öccséhez. – És te, Sibylla, vittél már szendvicset az apádnak?

Mary akkor házasodott össze Richarddal, amikor Sibylla még csak négyéves volt, és az anyját nemrég veszítette el egy lovasbalesetben. Mary nevelte fel Sibyllát, és nem szerette kevésbé, mint a vér szerinti fiát, Oscart. De gondos nevelése ellenére Mary kedvessége nem ragadt rá a mostohalányára. Sibylla olyan volt, mint a higany, élénk, gyors észjárású, de nehezen irányítható. Richardnak egyáltalán nem tetszett az önfejűsége, és folyamatosan azon volt, hogy megbabolázza. De Sibylla minél idősebb lett, annál elkeseredettebben küzdött azért, hogy saját döntéseket hozhasson, akkor is, ha emiatt összetűzésbe keveredik az apjával.

Mary lopva Mr. Hopkinsra nézett. Talán, gondolta, ő lesz végre az igazi, akihez Sibylla feleségül mehet.

Titokban mégis tartott a nehézségektől. Richard elmesélte neki, hogy ugyan Hopkins tisztességes, de egyszerű körülmények közül származik, és általában az a könnyebb, ha a nő lép rangja felett frigyre. Az a férfi, aki a házasságkötése által emelkedik fel, társadalmilag soha nem lesz megbecsült.

Richard egyik üzleti partnere közeledett, és barátságosan az igazgató vállára csapott.

– Nagyszerű fia van, Spencer! Igazi férfi, aki egykor majd a nyomdokaiba fog lépni.